

7. تشهد

7. تشهد

مسأله ۲۸۹) نمازگزار باید در رکعت دوم و رکعت آخر همه نمازها، پس از سجده دوم بنشیند و پس از آرام گرفتن بدن، جملاتی را که به عنوان ذکر تشهد است، بر زبان جاری کند. این عمل «تشهد» نامیده می شود.

مسأله ۲۹۰) ذکر واجب در حال تشهد عبارت است از: «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ».

مسأله ۲۹۱) مستحب است پیش از ذکر واجب تشهد بگوید: «الْحَمْدُ لِلَّهِ» یا بگوید: «بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ خَيْرُ الْأَسْمَاءِ لِلَّهِ» و همچنین مستحب است پس از صلوات بگوید: «وَ تَقَبَّلْ شَفَاعَتَهُ وَ ارْزُقْ دَرَجَتَهُ».

مسأله ۲۹۲) تشهد، واجب غیر رکنی است. بنابراین اگر عمدًا اضافه یا ترک شود، نماز باطل است ولی اضافه شدن یا ترک سهوی آن، موجب بطلان نماز نیست.

مسأله ۲۹۳) اگر تشهد را فراموش کند و برای رکعت سوم بایستد ولی پیش از رکوع یادش بیاید، باید بنشیند و تشهد را بگوید و دوباره بایستد و تسبیحات رکعت سوم را مجددًا بگوید و نماز را ادامه دهد و پس از نماز برای ایستادن بی جا، بنابر احتیاط مستحب دو سجده سهو به جا آورد.

مسأله ۲۹۴) اگر تشهد را فراموش کند و در رکوع رکعت سوم یا بعد از آن یادش بیاید، باید نماز را تمام کند و بعد از سلام، برای تشهد فراموش شده دو سجده سهو به جا آورد و احتیاط واجب آن است که پیش از سجده سهو، تشهد فراموش شده را قضا کند.